

РЕШЕНИЕ

№ 26129

гр. София, 01.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4816** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 211, във вр. с чл. 197 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с гл. Десета, раздел I от АПК.

Постъпила е жалба от М. М. М., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к.“Н. II“. [жилищен адрес] чрез пълномощник адв. Г. В. - член на АК- К., съдебен адрес: гр.С.. ул.Цар С.“ №11, област Софийска, против Заповед за налагане на дисциплинарно наказание № 517з-1897/16.04.2024 г. на директора на ОДМВР С., с която му е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“ като държавен служител в СДВР на основание чл. 204, т. 3, чл. 197. ал. 1, т. 4. чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР.

В жалбата се излагат съображения, затова че процесната заповед е постановена при съществено нарушаване на съдопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Посочва се още, че в обжалваната заповед не се съдържат всички задължителни реквизити, предвидени в чл. 210 ал.1 от ЗМВР. В заключение се моли съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят М. М. М., чрез адв. Г. В. – редовно призован, представлява се от адв. В.. Адвокат В. иска съдът да отмени изцяло процесната заповед, с която е наложено дисциплинарно наказание на жалбоподателя М. М. М., поради неправилно приложение на материалния закон, несъобразяване с целта на закона и допуснати съществено процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. В случая жалбоподателят е наказан с дисциплинарно наказание „Забрана за повишаване в длъжност за срок от 1 /една/ година“, квалифицирано от административния орган в условията на повторност на основание чл.201, ал.1 ЗМВР, предвид предходно наложено и неизтърпано дисциплинарно наказание „Порицание“ със

Заповед № 517з – 1278 от 14.03.2024 г. на директора на ОДМВР С.. В случая с Решение № 5276 по адм. дело № 3713/2024 г. по описа на АССГ, 1 отделение, 6 състав е отменена като незаконосъобразна въпросната заповед, послужила за преквалификация и определяне вида на така наложеното дисциплинарно наказание „Забрана за повишаване в длъжност за срок от 1 /една/ година“, поради което към момент счита, че така наложеното дисциплинарно наказание противоречи с материалноправните разпоредби, доколкото жалбоподателят към днешна дата следва да се счита за ненаказан и така определената правна квалификация в заповедта се явява неправилна, която следва да бъде отменена. Счита, че с оглед естеството на настоящото производство настоящата инстанция няма правомощия да преквалифицира изпълнителното деяние като подведе установени от административния орган факти към друг вид законова разпоредба, определяща друг вид наказание. В тази връзка, моли съдът да отмени настоящата заповед, която е несъобразена с целта на закона, като при произнасяне с решение в този смисъл, моли за уважаване на направените от жалбоподателя разноски по делото в размер на 810 лева, за което представя списък, удостоверен с приложени по делото писмен договор за правна помощ и съдействие и платежно нареждане.

Ответникът ДИРЕКТОР НА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР - С. – редовно призован, се представлява от юр.И.. Юрисконсулт И. иска съдът да потвърди процесната заповед като правилна и законосъобразно. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че заповедта е издадена при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото, доводите на страните и след служебната проверка по чл. 168 от АПК на законосъобразността на административния акт, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок /обжалваната заповед е съобщена на жалбоподателя на 25.04.24 г., а дата на подаване на жалбата е 08.05.24 г., от надлежна страна, поради което е допустима и следва да бъде разгледана.

Жалбата е основателна.

При цялостната проверка на законосъобразността на процесния ИАА, на основание чл. 146 и чл. 168 от АПК съдът намира същият за незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалноправните разпоредби.

Предмет на оспорване в настоящето производство е Заповед № 517з-1897/16.04.2024 г. на директора на ОДМВР С., с която за извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 200, ал. 1, т. 11, пр. 2 от ЗМВР, установено в резултат на проверка, разпоредена по данни, съдържащи се в доклад с № 517р- 3859/13.02.2024г., във връзка със сигнални писма на ДВС -МВР с № 7855-12003/28,12.2023 г. и № 7855р- 3848/13.02.2024 г., за това че на 15.12.2023г., от 13.39 ч. до 13.40 ч., на [улица]до кръстовище с [улица], от 13.20 ч. до 13.27 ч. в [населено място] на [улица], от 13.58 ч. до 18.18 ч. на [улица]и на 31.12.2023 г. за времето от 08.26 ч. до 16.48 ч., двора на РУ К., изпълнявайки служебните си задължения като АП 600 със служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , снабден с А. ВОДПК, мл. инспектор М. М. - ст. полицай /ВПА/ в група „Охранителна полиция“ на РУ - К., заедно с мл. инспектор Б. Д.- мл. автоконтрольор в група „Охранителна полиция“ на РУ “ К. в качеството си на старши на наряда /съгласно информационните карти на наряда/ при изпълнение на задълженията си, е поставил предмет наподобяващ персонална полицейска камера пред обектива на видеокамера 02, монтирана на

арматурното таблото в служебния автомобил, с което действие закрил обектива на камерата. Поведението на служителя е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите, разпореждани от министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители от ЗМВР, а именно неизпълнение на разпоредбите на глава втора. т. 10 от „МЗ № 8121з- 450/12.04.2022 г., шм. и дои. с МЗ № 8121з-930/13.06.2023г. Указания за работа с АИС ВОДПК, /"Старшият на наряда не допуска поставянето на вещи и предмети, с което да намалява видимостта на монтираната върху арматурното табло камера, както и оказване на въздействие на видимостта и по друг начин", съставомерно по чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР „неизпълнение на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители", поради което е предвидено наказание „порицание“.

В хода на проверката жалбоподателят е дал сведения с № 286р-637/15.01.2024 г., в което мл. инспектор Маков заявява, че не е поставял нищо пред камерата, даже й отлепил черно тиксо, което забелязал върху нея. Заявява, че не е поставял умишлено зачислената му боди камера върху таблото на автомобила пред монтираната в автомобила камера, а я е поставил с изглед напред да заснема движението на автомобила и пред него. По време на работа всички камери работели, като и микрофоните. По отношение на поставената от него П. камера върху таблото на автомобила с ВПК - система не може да посочи факти и обстоятелства наложители това при положение, че в автомобила всички камери били изправни.

Въпреки, че всички камери са били в изправност и не е депозирана докладна записка за проблем с някоя от камерите, липсвал запис от камера 02 за посочените времеви интервали. Според ДНО, налице било нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение от страна на мл. инспектор М., в качеството му на старши на наряда, на разпоредбата на т.10 от Указания за работа със системата АИС ВОДПК, утвърдени с МЗ № 8121 з-450/12.04.2022 г., като с действията си е осъществил състав на чл. 200, ал. 1, т.11, пр. 2 от ЗМВР- „неизпълнение на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите, главния секретар на МВР и на преките ръководители), за което се предвижда налагане на дисциплинарно наказание „порицание за срок от 6 м. до 1 година.

Предвид гореизложеното ДНО приел, че с поведението си мл. инспектор. М. виновно е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители “съставомерно по чл. 200, ал. 1, т. 11, пр. 2 от ЗМВР неизпълнение на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители за което се предвижда налагане на дисциплинарно наказание „порицание“.

На основание чл. 205, ал. 3, чл. 207, ал. 8, т. 6, във вр. с ал. 10 от ЗМВР, мл. инспектор М. е запознат със заповед № 517з-804/15.02.2024г. на 23.02.2024 г. Изготвена е похапка с рег. № 286р-4154826.03.2024 г. за запознаване със справка № 353р- 3367/22.03.2024 г, от извършената проверка. На 28.03.2024 г., мл. инспектор М. се е запознал със справката от извършената дисциплинарна проверка, служителя се е запознал с материалите по дисциплинарното производство. В посочения срок е депозирал сведения с № 286р-4236/28.03.2024 г. и е заявил, че няма да дава допълнителни обяснения и да прави възражения.

В хода на дисциплинарна проверка М. е дал. сведения с № 286р- 2902/29.02.2024 г. адресирано до

компетентния ДНО. В него служителят заявява, че за двете дежурства на 15 и 31 декември 2023 г. е изготвял ежедневна форма на отчет, не е извършил нарушение на служебната дисциплина, изпълнявал е служебните си задължения съвестно. Служителят твърди, че не е поставял умишлено зачислената му „боди камера“ пред монтираната в служебния автомобил камера, а я е поставил с изглед напред да заснема движението на автомобила и всичко пред него. През времето на дежурствата му всички камери са работели, бил е назначен за старши на наряда, съгласно информационните карти.

ДНО не кредитирал твърденията на М. в обяснение с рег.№ 286р- 2902/29.02.2024 г., защото същите противоречали на всички останали доказателства, тъй като в хода на проверката по категоричен начин било доказано, че е допуснал вмененото му нарушение на служебната дисциплина. Видно от прегледа на предоставените файлове на записи от камерите монтирани в служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . м, ..К. С.“ за посочените дати 15.12.2023 г. и 31.12.2023 г. в определен часови диапазон, ПК обективно е установила, че полицаят, седящ на предна дясна седалка - мл. инспектор М.. поставил П. /боди камера / пред зоната за наблюдение и запис на камера 02, като така видимостта в купето на автомобила и действията на полицаите от наряда оставали без видимост.

ДНО в изпълнение на изискването по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР при определяне вида и размера на наказанието взел предвид:

- тежестта на нарушението - мл. инспектор М. не изпълнил правно регламентирани задължения на служителите на МВР, осъществяващи контрол на пътното движение и П.;
- настъпилите от него последици - при конкретния случай не са настъпили необратими вредни последици, тъй като не са постъпили данни за нарушения при извършване на ежедневната дейност на служителите или пропуски в дейността им по време на смяната,
- обстоятелствата, при които е извършено деянието - това, че служителя е назначен старши на наряда и е допуснал да се постави предмет пред камера 02 в сл. автомобил,
- формата на вината: деянието е извършено при форма на вина – умишъл,
- цялостното поведение на М. М. през време на службата му е отразено в кадрова справка №517р-8720/2024г., от която е видно, че от назначаването му през 2011 г. на работата в МВР към момента на издаване на настоящата заповед има 1 наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 1 година - наложено със заповед №517з- 1278/14.03.2024 г., считано от 22.03.2024 г. Служителят е награждаван с „индивидуална парична награда“ от министъра през 2013 г. „писмена похвала“ от гл. секретар през 2023г., от началник отдел през 2013 г., и 2016 г. и от началник на РУ през 2020 г., 2021 г., и 2022 г.

Сроковете по чл. 195, ал.1от ЗМВР, в които може да се ангажира дисциплинарната отговорност на служителя не били изтекли. Д. срок от установяване на нарушението приел, че е започнал да тече на 02.04.2024г., когато първоначално материалите от дисциплинарното производство са постъпили в ОДМВР-С. и изтичал на 02.06.2024г.

При спазване на изискванията на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като взех предвид изброените обстоятелства в съобразил факта, че в срока на наложено дисциплинарно наказание „порицание“, служителят М. е извършил дисциплинарно нарушение, за което е предвидено същото наказание „порицание“, следвало да му наложи следващото по тежест дисциплинарно наказание “ забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години”, за постигане целта на закона при: спазване принципа на съразмерност, счел че наказание наложено за срок от 1 година, ще съответства на тежест на извършеното от мл. инспектор М. дисциплинарно нарушение.

Предвид изложеното и на основание чл. 204, т. 3. чл. 197. ал. 1, т. 4. чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови

нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, зам.-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители" и чл. 201. ал.(1), т.1 от ЗМВР, наложил дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години", а именно за срок от 1 година на мл. инспектор М. М. М., старши полицай /ВПАУ в група „Охранителна полиция", ЕГН [ЕГН].

По делото е представена административната преписка.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган – директора на ОДМВР С., които има право да налага дисциплинарни наказания по чл. 204, т. 4 от ЗМВР, който е компетентен да издава заповеди за налагане на наказанието "порицание" по чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР на всеки от подчинените си служители.

Оспорената заповед е издадена в съответната писмена форма и съдът приема, че съдържа фактически и правни основания за издаване. В настоящия случай административният орган е описал приетата от него фактическа обстановка.

Дисциплинарното наказание е наложено на оспорвания в срока, регламентиран в разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Изпълнено е изискването на чл. 206, ал. 1 ЗМВР, а именно преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващия орган да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. Такива са дадени.

Съдът обаче намира, че неправилно е приложен материалният закон.

Прието е от органа, че жалбоподателят е извършила две нарушения на служебната дисциплина: дисциплинарно нарушение, за което е наложено наказание- „Забрана за повишаване в длъжност за срок от 1 /една/ година“, квалифицирано от административния орган в условията на повторност на основание чл.201, ал.1 ЗМВР, предвид предходно дисциплинарно нарушение, за което е наложено и неизтърпяно дисциплинарно наказание „Порицание“ със Заповед № 517з – 1278 от 14.03.2024 г. на директора на ОДМВР С..

В случая спорът между страните касае установяването на следните обстоятелства - допуснал ли е жалбоподателят М. извършването на две дисциплинарни нарушения на дата 15.12.2023 г. от 13:20 часа до 13:27 часа; от 13:39 часа до 13:40 часа и от 13:58 часа до 18:18 часа и на дата 31.12.2023 г. за времето от 08:26 часа до 16:48 часа по смисъла на чл. 194, ал. 2, т.1 от ЗМВР **„Неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи,** за което му е определено едно дисциплинарно наказание "ПОРИЦАНИЕ:", по смисъла на 200, ал.1, т.11, пр. 2-ро от ЗМВР, като на основание чл. 201, ал.1, т.1 от ЗМВР, поради наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 1 (една) година със заповед № 517з 127814.03.2024 г. на директора на ОДМВР С., на М. М. е наложено дисциплинарно наказание **"Забрана за повишаване в длъжност за срок от 1 (една) година.**

С процесната заповед на жалбоподателя са вменени във вина две отделни нарушения, едното от които е извършено на дата 15.12.2023 г., а другото на дата 31.12.2023 г. От процесната заповед обаче не става ясно за едно или за двете нарушения му е било

определено наложеното процесно дисциплинарното наказание.

В случая не става ясно така, както е описано нарушението респективно нарушенията, за какво е наказан, за едното деяние извършено на 15.12.2023 г. и за това извършено на 31.12.2023 г., или и за двете.

Предвид обстоятелството, че органът в заповедта изрично приема, че с деянието си Г. е извършил две нарушения е следвало да приложи правилата по чл. 197, ал. 3 ЗМВР, като посочи квалификацията и предвиденото наказание за всяко от тях, след което или да наложи по-тежкото, когато са предвидени различни наказания или да определи едно общо за максималния предвиден в закона срок, ако са предвидени еднакви по вид наказания.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ЗМВР при наличие на извършени две едновременно установени нарушения на служебната дисциплина, наказващият орган определя наказание за всяко едно нарушение, след което налага по-тежкото от определените наказания, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени различни по вид дисциплинарни наказания или налага едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени еднакви по вид наказания. Посочената норма е императивна в частта относно определянето на отделни наказания за всяко едно нарушение, поради което наказващият орган е длъжен при установяване на повече от едно нарушение да определи наказание за всяко от тях. В случая дисциплинарно наказващият орган е приел, че М. е извършил две отделни нарушения, а ги е квалифицирал по чл. 194, ал. 2, т. 1 - неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители, *а именно неизпълнение на разпоредбите на глава втора. т. 10 от „МЗ № 8121з- 450/12.04.2022 г., шм. и доу. с МЗ № 8121з-930/13.06.2023г. Указания за работа с АИС ВОДПК, /”Старшия на наряда не допуска поставянето на вещи и предмети , с което да намалява видимостта на монтираната върху арматурното табло камера, както и оказване на въздействие на видимостта и по друг почин ”, съставомерно по чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР „неизпълнение на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители”, за което е предвидено наказание „порицание“ и като взел предвид изброените обстоятелства в съобразил факта, че в срока на наложено дисциплинарно наказание „порицание“, служителят М. е извършил дисциплинарно нарушение, за което е предвидено същото наказание „порицание“, следвало да му наложи следващото по тежест дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години”, за постигане целта на закона при спазване принципа на съразмерност, наложил наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година”.*

В заповедта въобще не се посочва, какво наказание се предвижда за всяко от нарушенията, а с диспозитива на оспорената заповед е наложено едно наказание – *забрана за повишаване в длъжност за срок от една година*”. Единствено посочването на предвиденото в закона наказание за извършеното нарушение не съставлява по своята същност изпълнение на визираното задължение на ДНО да определи наказание за всяко едно нарушение. Още повече, че на оспорващият е определено едно наказание, като не е ясно, дали ДНО е приложил нормата на чл. 197, ал. 3, т. 2 от ЗМВР, тъй като в заповедта същата не е посочена, или е приел, че се касае за две нарушения. По този

начин са нарушени правилата за индивидуализация на наказанията. Принципа за определяне на наказание за всяко нарушение, е част от правото на защита на наказаното лице, както и е от съществено значение за законосъобразността на наложеното общо наказание. ДНО следва да посочи наказанието за всяко едно от установените нарушения и след това да определи едно общо наказание, доколкото в закона не е предвидено подобно изключение. Горното следва и от обстоятелството, че в случай на определено общо наказание при отпадане на основанията за дисциплинарна отговорност по някое от нарушенията, заповедта може да бъде отменена в частта на определеното общо наказание и на отпадналото нарушение, но да бъде оставена в сила по отношение на останалите определени наказания. Последното е от съществено значение, доколкото при незаконосъобразно определено наказание, преписката не може да бъде върната на органа, в чиято власт е да определи наказанието, тъй като сроковете за определяне на наказание вече са изтекли. Изложеното е самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед. (В този смисъл е правораздавателната практика, изразена в решение № 11954/19.08.2019 г. по а. д. № 9214/2018 г. на ВАС, V о.).

Отделно от това става ясно, че в случая с Решение № 5276 по адм. дело № 3713/2024 г. по описа на АССГ, 1 отделение, 6 състав е отменена като незаконосъобразна въпросната заповед, с която е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, послужила за преквалификация и определяне вида на така наложеното дисциплинарно наказание „Забрана за повишаване в длъжност за срок от 1 /една/ година“, в тази връзка съдът счита, че така наложеното дисциплинарно наказание противоречи на материалноправните разпоредби, доколкото жалбоподателят към днешна дата следва да се счита за ненаказан и така определената правна квалификация в заповедта е неправилна и същата следва да бъде отменена, защото към датата на постановяване на процесната заповед, не е била налице хипотезата на чл. 201, ал. 1, т. 1 от ЗМБП - извършване на дисциплинарно нарушение в срока на наложено наказание "порицание", за което нарушение е предвидено налагане на същото дисциплинарно наказание, доколкото предходното наказание не е влязло в сила.

С оглед изложеното оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна – постановена в нарушение на материалния закон.

Предвид изхода на спора, съдът намира, че на оспорващия следва да бъдат присъдени разноски по делото в размер на 760 лева, от които 10 лева платена държавна такса и 750 лева за един адвокат на основание чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и предвид сложността на правния спор, а в останалата част отхвърля претенцията като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора, претенцията на административния орган за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, е неоснователна.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София област, десети административен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. М. М., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к.“Н. II“, [жилищен адрес] чрез пълномощник адв. Г. В. - член на АК- К., **съдебен адрес:** гр.С., ул.Цар С." №11, област Софийска, против Заповед за налагане на дисциплинарно

наказание № 517з-1897/16.04.2024 г. на директора на ОДМВР С., с която му е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“ като държавен служител в СДВР на основание чл. 204, т. 3, чл. 197. ал. 1, т. 4. чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 1 от АПК Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи-С., представлявана от директор, да заплати на М. М. М., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к.“Н. II“, [жилищен адрес] разносните за водене на делото в размер на 760 лв. /седемстотин и шестдесет/ лева.

Решението е окончателно съгласно чл. 211 от ЗМВР.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.